

TiGy

Zima 2025/26

Úvodní slovo

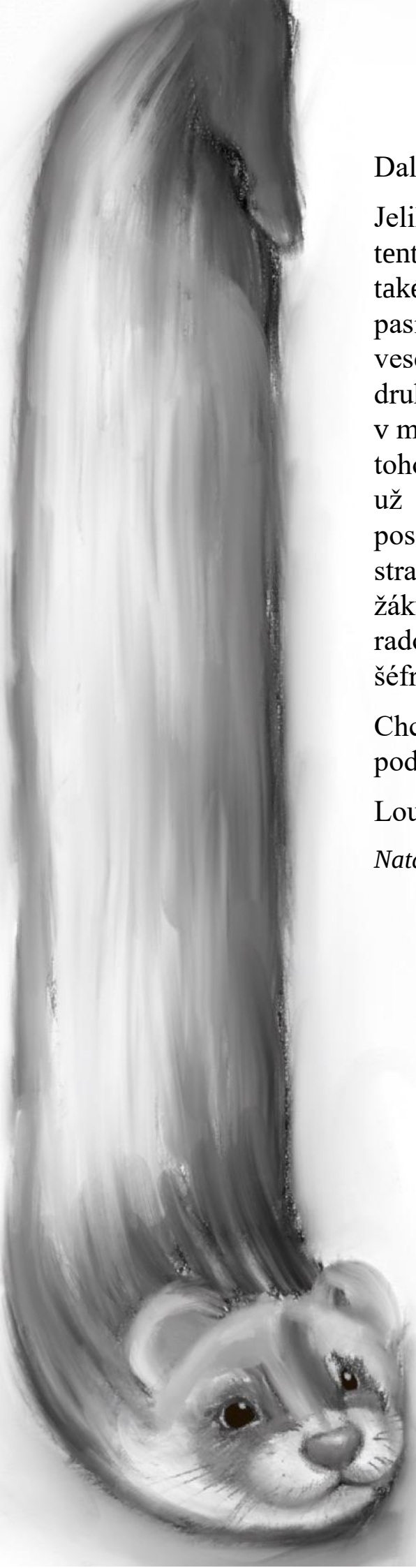
Další rok, další *TiGy* časopis, letos však se změnami.

Jelikož se redakce pomalu ale jistě obměňuje, tak se tento rok setkáte nejen se zcela novou grafikou, ale také s úplně novým vedením. Jistě si každý aktivní i pasivní čtenář *TiGy* na první pohled všimne nového veselejšího designu, za který ručí naši nejšikovnější druháci Emma Veselá a Jan Chalupník. Jelikož jsem v minulém speciálu dělala rozhovor se zakladatelkou tohoto časopisu, dozvěděla jsem se, že *TiGy* funguje už od roku 1987. Kvůli účasti na schůzkách za poslední 2 roky jsme ale měli s minulou redakcí velký strach, že o tuto tradici naší školy kvůli nižšímu zájmu žáků přijdeme. Naštěstí se tak nestalo a teď můžu radostně oznámit, že od příštího vydání mě ve funkci šéfredaktorky nahrazuje Karolína Janáčková.

Chci tímto moc poděkovat všem, kteří se na *TiGy* podíleli jak u tohoto vydání, tak i u všech předchozích.

Loučím se s vámi a přeji příjemné čtení.

Natalie Babáková

Zima 2025/26

Rubrika: Poezie a próza studentů	4
Škola Tišnov	5
Múza	4
Bazén	5
Bříza	6
Svíčka	7
Obraz	8
Jebylbude	9
Rubrika: Historie	12
17. listopad – je důležité si ho připomínat?	12
Rubrika: Tipy a rady	15
Jak to zvládnout na gymplu?	15
Rubrika: Výzkum jídelna	20
S masem nebo bez?	20
Rubrika: Erasmus	24
Unser Studienaufenthalt in der deutschen Stadt Mönchengladbach	24
Rubrika: Rozhovory	26
Rozhovor s Dr. Kubátem, zástupcem školy, ohledně přestavby školy	26
Rozhovor s paní učitelkou Michalcovou	30
Rubrika: Perličky	28

Rubrika: Poezie a próza studentů

Svíčka

Slunce neklidné v postýlce,

východ, paprsky třpytí se.

Ibišek, plní mi plíce,

čaj, den křísí se.

K ránu oči zase bolí,

avšak další den ty rány hojí.

Helena Zavřelová

Múza

Čekám, až konečně něco napíšu. Až se mi hlava urovná a zase bude vše dávat smysl. Až se zastavíme, až si promluvíme, až si posedíme, až si zakouříme. Až odlepím své pocity z mucholapky, na které jsou tak pevně přilepené, aby mě teď nechaly.

Nečekám zázraky, jen doufám že přijdeš ty. V celé své kráse s něžným slovem a já už nebudu jen klonem toho, co jsem byla, i když jsem v tu dobu do země se ryla.

Budu sama sebou a nebudu tak bledou.

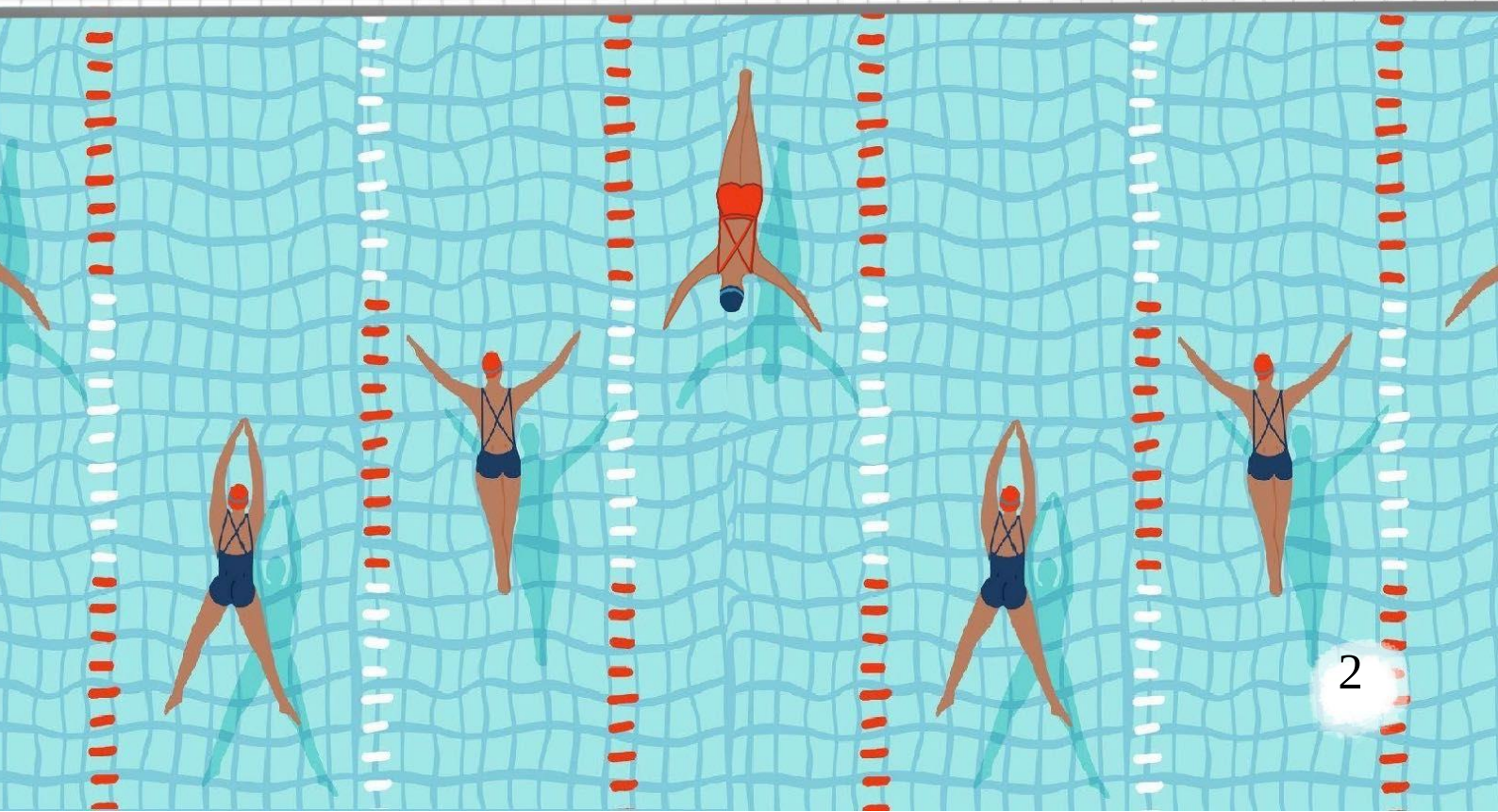
Habrovák

Bazén

V šatně popadnu vak s plavkami, ručníkem a dalšími věcmi na plavání. Proběhnu chodbou a namířím si to k bazénu. Na schodech už cítím ten známý vlhký vzduch plný chloru. Sběhnu schody a zapluju ke skříňce. Nasoukám na sebe jednodílné plavky a málem u toho upadnu, protože dlážděná podlaha je celá zařapaná vodou a do toho ještě pěkně studená. Hodím si vlasy do drdolu a jdu si nasadit plavací čepici. Zase si u toho vytrhám půlku vlasů a stejně mi ta čepice furt sjíždí z čela. Příště si tu hlavu asi oholím! Zhluboka se nadechnu a radši zaženu myšlenku na studenou vodu. Už se nemůžu dočkat na příští rok, kdy už nebudem mít ve škole povinné plavání a tahle šaráda bude konečně za mnou.

Helena Zavřelová

Bříza

Ležím v houpací síti, nade mnou se třpytí sluníčko. Jeho paprsky mě hladí po červených tvářích a prohřívají mi studené ruce. Vánek mi cuchá vlasy a já se dívám na nebe. Bříza, velká, ale křehká se mi houpe nad hlavou.

Viděla jsem ji už tolikrát, ale ty malé zubaté lístky a pruhovaná kůra mě nikdy neomrzí. Zavírám oči a nechávám se unést někam, kam na mě nikdo nedosáhne.

Helena Zavřelová

Škola Tišnov

*Nasednout na vlak ještě před rozbřeskem,
do obchodu pro pečivo skočit bleskem.*

*V zimní modři jsi má zlatě žlutá,
střední škola, občas krásná, občas krutá.*

*Vlak naším společným domovem bývá,
někdy láska, někdy strach se na mě dívá.*

*V zimní modři si má zlatě žlutá,
střední škola, občas krásná, občas krutá.*

Anonym

Obraz

Musíme se rozejít. Není to tvoje chyba, ale má. V životě jsem necítil více, že si někdo zasloužil omluvu jako teď ty, a nikdy bych už nezažil moment klidu bez toho, abys věděla, proč to takhle skončilo. Náš vztah byl pro mě opravdu vším. Každý tvůj nádech byl můj nádech. Každý můj krok byl i tvůj. Cítil jsem se s tebou doplněn. To všechno ale byla lež.

Naše první setkání mám vytesané v hlavě bez mlhy. Jako by tesař mojí vzpomínky byl sám Matyáš Braun. Každá sekunda zůstává čirou. Vzpomínám na to, jak jsem stál před tou malbou. Byla barevná, plná pohybu a účelu. Abstraktní dílo, ale jako by skrývalo osobu. V rýhách cákanců levitoval volně klaun. Vypadal jako zářící přelud v tom shluku barev. Proporčně nesprávný, ale plný verry. Byl na své skromné jednokolce, která byla tvořena odstíny modré a oranžové. Jeho tělo se propíjelo do pedálů. Neperfektní paleta v pohybu. Zvědavost mě dovedla blíže. Chtěl jsem vidět každou zaschlou bublinu i čáry kapek. Podíval jsem se na malý nevýrazný štítek s autorovým názvem díla. Zahanboval svým textem. Název obrazu: Exhibicionista. Já ale nebyl schopen najít cokoli, co by toto naznačovalo. Popravdě jsem se i trochu naštvál při představě, že tento barevný skvost někdo může považovat za exhibicionistu, a to dokonce autor sám. Nešlo mi se odtrhnout od toho obrazu, zuřil jsem ve stříkancích jeho barvy a snažil se najít jakýkoli náznak deviantní lidské nahoty. Náznak něčeho, co by mohlo vyvrátit moji myšlenku, že se jedná o klauna.

Jako film s největší možnou kvalitou doteď v mysli vidím ty minuty mého vzteku. Jak jsem obcházel rám a zkoumal každý stín, co obraz vrhal. Najednou si přišla ty. Něco mě ovládalo, asi potřeba validace mé teorie, nebo snad potřeba vědět, co tam opravdu je, a ty jsi mi svými slovy vyhověla. Řekla si: „Je hezký, líbí se mi. Nádherně a nevýrazně splývají klaunovy balónky s perleťovou skvrnou.“ Balónků jsem si ani nevšiml, a to mě ještě více utvrdilo v myšlence, že je to klaun, a ty si se mnou souhlasila. Dovedl jsem tě k cedulce a sledoval tvoji zlost. Našel jsem sebe v tvém výrazu. Tvá zlost se propíjela do mé. Jako by sis opakovala to, co já před pár minutami. Procházela si stejnými fázemi

vzteku a zmatení v autorově snaze vyvrátit mou interpretaci. Nebo spíše naši interpretaci.

Ach ta naše konverzace! Nešlo nám se odtrhnout od toho rozhořčení. Odcházeli jsme z galerie spolu. Umění už bylo pro ten den dost. Stejně moji i tvoji mysl ovládala ta scénérie stříkanců. Společně jsme hodiny probírali obraz bez toho, abychom vnímali cokoli jiného. Nebyl čas se seznamovat. Neznal jsem tvé jméno. Tvé zájmy a potřeby. Vše, co si byla, zahalilo záhadné limbo momentu. Existovala jen tvá slova a pár očí. Navždy uzamčených v dialogu s mými.

Kdy jsem si uvědomil, že tě miluji, popravdě přesně nevím. Bylo to někdy v průběhu toho dne. Nebyl čas řešit, kdo jsme. Myšlenky ve mně proudily tak čistě. Blesk dychtící vědění mě ovládal a já ignoroval vše ostatní. To, že k sobě patříme, mi došlo až druhý den ve tvém objetí na posteli. Tvořili jsme perfektní pár. Bez jediné hádky nebo jediné odlišujícího se názoru. Definoval nás stejný vkus a identická extáze, jež vznikla z naší lásky, avšak všechno, každé naše slovo a dotyky, které je doprovázely, byly lež. Je mi to strašně líto, do teď jsem to nevěděl, ale včerejší den všechno změnil.

Náš výlet do té galerie zničil vše. Většinu obrazů vyměnili a zrovna probíhala výstava olejových maleb květin, ale jeden obraz zůstal na svém místě. Jako nějaký naschvál tam zůstal ten ohyzdný symbol jablka mého sváru a ohně naší lásky a já v něm viděl zklamání. Upřeně jsem se zadíval na seschlé barvy. Ten pohled na tu zrůdu po roku radosti roztránil všechnu moji radost. Viděl jsem exhibicionistu a jeho ohyzdné nafouklé tělo. Klaun zmizel, nebo spíše tam nikdy nebyl. Ty ses lásko usmívala a pošeptala jsi mi, že sis nikdy nevšimla klaunova červeného nosu. Pustil jsem tvou vlídnou ruku a utíkal od obrazu a v brekotu se dral okolní davem. Zničen a bez smyslu. Vše, co jsem cítil, vše, proč jsem tě miloval, byla lež. Nehledej mě. Na stránkách galerie psali, že včerejší den byl posledním výstavním dnem toho obrazu. Tato náhoda roztrhala naši lásku. Tvoje něžnost patří jiným, ne mojím lži. Zmizím, jak on zmizí od lidských očí, a zůstaneme jen vzpomínkou. Vše, co jsme spolu měli, byl omyl.

HtD

Jebylbude

Nedělní ráno a zvuky ptactva. Mé kroky zaznívají na pavlači bytu. Jdou a já za nimi. Nejprve po schodech, pak po chodníku, do jehož lemu prosakují a dýchají v něm. Přestanou mě ovládat až u okraje lesa. Chodím sem rád. Aspoň na chvíli mám možnost vypadnout z bušícího potíciho se srdce města a zjistit něco sám od sebe. To je mým cílem i dnes. Konkrétně snažím se vytvořit něco zajímavého. Tvořím nové dílo. Nové ne pouze obsahem, ale vším, co je možné. Přijde mi, že všechno bylo už vymyšleno, buďto světem, nebo mnou, a pokud nikým, vymyslí to někdo brzy. Já se ale snažím vymyslet něco opravdu nového. Něco, co není ovlivněno ostatními a možná ani mnou. Jsem touhle snahou takřka pohlcen. Od doby, co mě posedla, nedokážu napsat absolutně cokoli, protože se cítím jako recitátor. Nejsem ovlivněn okolím, já jsem okolí. Nic, co vymyslím, není myslící bytostí. Minimálně se takto cítím. V přírodě nalézám útěchu. Bohužel v ní ke mně taky někdo mluví. Kmity hmyzích křídel, kůra stromů, ale vždy se v ní cítím aspoň o trochu blíže k naplnění svého cíle. Cítím se zde jak poletující mozek. Bez očí i těla. Pouze myšlenky zůstávají.

Docházím k malému rozcestí. Jednu z cest znám. Chodím tudy vždy a vždy mi sloužila dobře, ale nikdy jsem nešel po té druhé, jako bych ani nevěděl či nechtěl vědět, že jiná cesta je. Ta mi možná ukáže pravdu. Nevím nic jistě, ale to je bohužel lidské, a takto se po ní vydávám. Ona se postupně otevírá a zavírá. Lemy stromů se hrubě proplétají a tančí do not větru. Časem se zvedá. Ze začátku jemně až nepozorovatelně, ale postupně se stupňuje jak Beethovenova sedmá symfonie a tvoří strmou cestu. Kam vedla, jsem nevěděl, ale po dokončení crescenda v podobě stoupání se znovu líně srovnala. Okolní stromy zchudly na počtu a otevřely mi pohled do dále. Z jedné strany nevím, do jaké vzdálenosti tancovaly smutkem, ale z té druhé, oddělené cestou, zmizely úplně a místo nich se objevila hluboká propast. Přišel jsem blíže. Jednalo se asi o starý lom výškově odhadem asi 40 metrů hluboký. Umožnil mi to, že na jeho vrchu je vidět do dalekého okolí až po město, odkud jsem vyšel. Cítil jsem se inspirován. Sedl si a začal přemýšlet.

Zavřel jsem oči a začal si představovat neexistující. Nepopsaný svět, který popíšu já. Jako první jsem si vytvořil hlavní postavu. Neměla jméno a nebyla zrozena, on ani nebyl on. Začal jsem si vybavovat jeho příběh a z toho mi vznikla první věta.

„Byl.“

Víc ani příběh nepotřeboval. Začal jsem takto a i skončil. Jediným slovem, které se, avšak tím, jak jsem se nořil v iluzích a viděl ostřeji odlesky daného světa, stávalo otřesným. Hnusil jsem se mojí interpretací. Byla omezující. I samostatné slovo ničilo můj záměr. Byl. Co znamená byl? Byl čeří vzdálený svět časem. Tvoří vznik a vede do zániku. Zkoušel jsem z věty udělat pouhé „je“, což bylo lepší, ale stále pod kontrolou hodinových ručiček. Ve snech bylo všechno čisté, ale v momentu, když jsem se snažil myšlenky uchopit, dát jim rám našeho světa, se znetvořila. Svítla a chřadla a tím vábila smysly k tomu, aby ji vnímaly. Usadila se u nás a tím se ztratila. Uklidnil jsem se a vrátil se zpět. Tvořil nový příběh.

„Jebylbude.“

Tuto větu jsem stvořil za účelem oprostění se od limitu času a existence. Přeházením slov jsem se snažil naznačit nepodstatu toho, co je pro nás tak podstatné, jako je právě čas, ale stále jsem byl nespokojený. Chtěl jsem dokázat více. Odstranil jsem tečku, zpřeházel písmena. Natahoval jsem je, dával jim tvary, ale vždy poté, co se zhmotnila, jako bych vytahoval nějakého hlubokomořského živočicha, se ve chvíli vynoření znetvořila nátlakem a nabrala nechtěné prvky. Cítil jsem se tak blízko a snažil se je jako hvězdu z nebe chytit do dlaní, ale ve chvíli, kdy jsem dlaně otevřel, byly prázdné. Otevřel jsem oči, znovu vnímal píšťalu Zephyra, nabíral hmotu a smrtelnost. Už jsem věděl, jak svět opravdu poznat. Nadechl jsem vůni smůly a dubu a navždy oči znovu zavřel. Zvedl jsem se a šel před sebe, dokud se po nohama neobjevilo nic a z chůze se stal volný pád.

Do světů, kam patříme, nepatří naše mysl. Nepůjde tam s námi a my ji tady rádi necháme. K popsání ničeho vede cesta, ale na to, aby jí člověk poznal, musí nechat vše za sebou. Nevrátí se.

HtD

Rubrika: Historie

17. listopad – je důležité si ho připomínat?

Slovenská vláda se letos rozhodla omezit počet státních svátků zahrnujících pracovní volno. Jako hlavní důvody pro své rozhodnutí uvedla snahu o stabilizaci stavu veřejných financí. Na tomto kroku by samo o sobě nebylo nic zvláštního, zajímavé ale je, jaké státní svátky se slovenský parlament v čele s Robertem Ficem rozhodl zrušit. Jedná se totiž o 8. květen (Den vítězství nad fašismem) a 17. listopad (Den boje za svobodu a demokracii). Vládní rozhodnutí vyvolalo mnoho kritiky jak na Slovensku, tak i v Česku. Můžeme se ptát, proč se slovenská vláda rozhodla zrušit volno zrovna v tyto dny, které mají za úkol připomínat klíčové události (nejen) slovenské moderní historie? Na rozdíl od Česka patří mezi slovenské státní svátky s pracovním volnem poměrně velké číslo svátků církevních, jako například Tři králové (6. ledna), den Sedmiboletné Panny Marie (15. září) nebo Svátek všech svatých (1. listopadu). 17. listopad nám připomíná jednu z nejmladších událostí v naší společné historii, která měla zásadní vliv na to, v jakých státech dnes žijeme. Na vlastní kůži ji zažila více než polovina dnešních Čechů a Slováků, možná proto vyvstává mnoho otázek ke způsobu, jakým tento svátek slavíme a do budoucna slavit budeme. Je tato událost pevně zakotvená v minulosti, nebo naopak zásadně formuje naši budoucnost a má mnohem obecnější poselství, které je důležité si připomínat?

Česko si události 17. listopadu každoročně připomíná, všude visí české vlajky, na náměstích zaznívá Modlitba pro Martu a televizi, rádia a sociální sítě zaplavuje nostalgické vzpomínání významných osobností a projevy politiků o důležitosti bránit demokracii, pravdu a lásku, které nejsou samozřejmostí. Heslo „Nikdy nezapomeneme!“ ale v posledních letech zní vzhledem ke společenské situaci stále naléhavěji. Ruské i české dezinformační weby nabírají po začátku války na Ukrajině na síle, českou společností se šíří zklamání z podoby kapitalistického světa, ve kterém od roku 1989 žijeme, a spousta lidí podléhá myšlence, že za socialismu byl život možná opravdu jednodušší. Ve světě

nekonečných možností, které nám současný globalizovaný svět nabízí a které nám sociální sítě neustále předhazují, se pro spoustu lidí, jejichž kvalita života po sametové revoluci výrazně nestoupala, nebo dokonce klesla (i za předpokladu, že takové vnímání je vždy subjektivní), se myšlenka víkendů na chatě, dovolené v Jugoslávii a stabilní práce zdá opět docela lákavá. Opravdu si demokracie ceníme natolik, že jsme pro ni schopní udělat všechno, anebo vždycky zvítězí (pověstně česká) pohodlnost?

Levicový online deník Alarm zveřejnil 17. listopadu článek s kontroverzním názvem *17. listopad. Svátek miliardářů*. V něm autor Stanislav Biler argumentuje, že pokud chceme žít ve svobodné a demokratické společnosti, o jejímž chodu rozhodujeme ve volbách, pak je potřeba věnovat pozornost majetku nejbohatší vrstvy. Autor tvrdí, že oznámení nového majitele poloviny mediálního domu Mafra v předvečer letošního 17. listopadu nám připomíná, kdo jsou skuteční výherci kolapsu předchozího režimu. Po nedávných volbách na post premiéra České republiky nastupuje do této funkce předlistopadový straník, bývalý agent STB, miliardář a sedmý nejbohatší Čech – Andrej Babiš. Hlavní otázka, kterou si autor pokládá, je, zdali sametovou revoluci opravdu vyhrála pravda a láska, nebo spíš podnikatelé, kteří chytře využili situace, kdy se nově vzniklá demokracie zvykala na myšlenku volného trhu. V poslední době je stále těžší a těžší ignorovat vliv, kteří již jmenovaní miliardáři v Česku mají a který se nebojí využívat i na politickém poli. Využívají k tomu například lobbisty, organizace a mediální domy, které buď přímo vlastní, nebo finančně podporují. Byť se tento autorův pohled na současnou situaci může zdát možná až příliš pesimistický a zjednodušující, poukazuje na rostoucí tendence v českém (nejen) mediálním diskurzu se na události spojené se sametovou revolucí dívat kriticky a bez nostalgického sentimentu.

Sametovou revoluci ale nelze vnímat jen skrz její politické či ekonomické důsledky. Síla hodnot a ideálů československého disentu tvořeného hlavně intelektuály, křesťanskými aktivisty a undergroundovými umělci dala této revoluci i hodnotový rozměr. Události 17. listopadu sice možná nerozpohybovala jen touha

československých občanů po demokracii a svobodě, ale spíš obecná nespokojenost s životní situací, se kterou byli nuceni po 41 let snášet. I přesto se hodnotová rovina, kterou v československém prostředí nejvýznamněji zastupoval právě Václav Havel, stala pro velkou část Čechů a Slováků neoddělitelnou součástí každoročních oslav, ale také celkového poselství této události. Pro naši národní identitu jsou totiž důležité nejen státní symboly a společně sdílený prostor a jazyk, ale i významné dějinné události, již zmiňované hodnoty a jejich veřejné připomínání. Tyto nejvyšší hodnoty, jako Pravda a Láska, které jsou v tomto kontextu skloňovány nejčastěji, by měly tvořit záchytný bod celé společnosti v nejistých dobách, kterým v současnosti čelíme.

Oslavy spojené se 17. listopadem mají v Česku často blízko k havlovským ideálům, lidskoprávní tematice a společnému vzpomínání. A není divu, když více než polovina Čechů tuto významnou událost zažila na vlastní kůži, jistou nostalgii oslavám určitě nelze upřít. Zároveň ale dnes vyrůstá nová generace, která si předlistopadové období nepamatuje a dospívá ve světě, kde jsou svobodné volby a přístup ke všem informacím samozřejmostí. Připomínání si našich společných dějin a posilování kolektivní paměti jsou bezpochyby důležité pro pochopení současnosti, ale zvlášť pro mladou generaci platí, že je potřeba hledat a analyzovat i jejich smysl pro budoucnost. Mít možnost si tuto událost veřejně připomínat je z těchto důvodů klíčové jak pro Česko, tak i pro Slovensko. Dnes, 36 let po sametové revoluci, je její odkaz stále živý, přítomný a otevřený celospolečenské diskuzi víc než kdy dřív.

Eliška Šafářová

Rubrika: Tipy a rady

Jak to zvládnout na gymplu?

Jak se učit efektivněji?

Taky se vám už stalo, že například zítra píšete obsáhlý test ze zeměpisu, čtvrtletku z matematiky, vůbec nemáte čas se učit nic jiného, takže se ještě musíte klepat jako čivava v zimě, jestli nebudete mít to štěstí a nezasáhne zrovna vás „jackpot“, ale výhrou bude stoupnout si před tabuli a okecávat otázku, jak to jen jde, aby to vypadalo, že aspoň něco umíte? Myslím, že už se to asi stalo každému z nás. Jo, a jak vlastně toto vyčerpávající učení skloubit s našimi zájmy, zábavou a hlavně odpočinkem? Takže se ptáte, jak se vlastně máme správně učit? Na tuhle otázku vám velice ráda odpovím, protože věřím, že spoustě z vás to (aspoň trochu) pomůže, mně to pomohlo 😊.

- 1) Zbavte se rušiče Numero1:** Dejte si mobil např. do jiné místnosti. On má hroznou tendenci nás narušovat při učení. Jakmile na něj neuvidíme, tak nás rušit nebude nebo také existují aplikace, které mobil uzamknou na určitý čas, a my se do něj nedostaneme, ale to už je až moc radikální.
- 2) Zopakovat si učivo z dnešního dne:** Toto je dle mého nejdůležitější bod tohoto článku. Pokud si zopakujete hned to, co jste ten den slyšeli ve škole, bude pro vás mnohem jednodušší si na to vzpomenout než např. vzpomenout si po týdnu. Tím, že si to zopakujete, se za pár dnů nebudete muset ani tolik namáhat se to učit (nemusíte vše, stačí jen ty předměty, na které se vám učí dlouho/špatně)
- 3) Učte se dopředu:** Já vím, lehko se to napíše, ale hůř provádí. Pokud ale máte kdykoliv chvíli čas, učte se něco, z čeho budete psát/zkoušení třeba za týden nebo za 3 dny. Učení se den nebo dokonce přestávku před testem je úplně k ničemu. Nejenže si za 2 dny nic nepamatujete, ale taky ten test nemůže dopadnout nejlíp.

- 4) **Neučte se víc než hodinu v kuse:** Toto je také zásadní. Pokud se učíte déle, tak už se na to tolik nesoustředíte, takže se ta efektivita učení snižuje. Vždy si dejte pauzu a pak pokračujte.
- 5) **Čtěte nahlas (pokud to aspoň trochu jde):** Nejlepší je poslouchat svůj hlas, jak odříkává látku, kterou se učíte. Menší doporučení: nezkoušejte tuto metodu třeba v hodinách, potom už byste ten sešit nemuseli nikdy vidět.
- 6) **Učit se po částech:** Rozvrhněte si učivo na několik částí, např. pišete-li z látky, která obsahuje 5 nadpisů, udělejte si po každém nadpisu/po půlce obsahu mezi nadpisy čáru (tím si oddělíte jednotlivé učící části) a uče se po tu čáru. Až k ní dojdete, jděte zase na začátek a znovu si projděte tuto část a s ostatními částmi to udělejte stejně; na konci učení si přečtete celou látku ještě jednou a uvidíte, že to bude lepší než na začátku.
- 7) **Hrajte si na učitele:** Zkuste tu látku někomu vysvětlit, ať už tím, že někoho budete zkoušet, nebo to budete vysvětlovat vašemu psovi/plyšákům, je to jedno. Tím, že to vysvětlujete, se nad tím zamýšlíte i z jiného úhlu, než když to jen čtete. Vysvětlujte to vlastními slovy.
- 8) **Psát si otázky – zkoušet se:** Během čtení zápisu si napište pár otázek na papír vedle (např. nemůžu si zapamatovat nějaké cizí slovo – napíšu otázku, co mě na něj má přivést), popř. říct o to Al, aby nám na to napsala otázky, po skončení učení si vyplňte tyto otázky. Pokud si nebudete odpověď na nějakou otázku pamatovat, nevadí, opište ji ze zápisu. Důležité je, že jste se nad ní zamýšleli, a příště už si tu mršku budete pamatovat.
- 9) **Dělat si výpisky:** Zjednodušíte si tím učení, nikomu nejde se učit souvislý text – pokud si uděláte výpisek, tak to půjde líp, snažte se být struční.

10) Dělejte si taháčky: Hele, zní to divně, ale taháčky fakt fungují skvěle při učení, protože se snažíme vměstnat na malý prostor tolik učiva, které by se třeba nevešlo ani na 6 stran. Také se snažíme myslet na to, co by mohlo být v testu – dáme tam jen to důležité. Ale o používání taháčků víme samozřejmě jenom z doslechu, my je nepoužíváme a nikdy jsme je nepoužívali, že jo?

Učení zdar a držím palce, ať se s tímto naším velkým problémem zvaným ŠKOLA vypořádáte.

Jak se poprat se stresem?

Ještě vám chci říct o věčném nepříteli studenta – stresu a o to, jak se ho zbavit. Krátkodobý stres je úplně v pohodě (např. když paní Kubicová oznámí, že se bude běhat ta všemi oblíbená vytrvalost, tak by nejradši většina z nás vzala roha, ale jak si to odběhneme, tak jsme spokojení, že na půl roku to máme za sebou, potom teda znova, ale kdo by myslel tak dopředu, že?), ale jak se z něj stane dlouhodobý stres, který prostě nechce vyfičet, ten je už špatný.

Rady, jak přeprat stres:

1) Napište si, co vám ho způsobuje: Zkuste se nad tím zamyslet a nějakého stresoru se zbavit (př. stresuje mě škola – smůla té se nezbavím, ale bylo by to fajn).

- **Pokud tam máte školu** – Snažte se to nehrotit, trojka je dobrá známka. Zkuste ale tipy na učení (vizte výše).

2) Řekněte o tom někomu/svěřte s tím, co vás trápí: Pomůže vám sdílet své pocity s někým, kdo vás vyslechne, a třeba vám s tím, co vás trápí, pomůže, co vy víte.

3) Vydýchejte to: pravidlo 4, 7, 8

Posad'te se do pohodlné polohy:

Nádech nosem po dobu **čtyř** sekund.

Zadržet dech na **sedm** sekund.

Pomalou **vydechnout** ústy po dobu **osmi** sekund.

Několikrát si to zopakujte a uleví se vám.

4) Dbejte na správný životní styl:

- **Jděte do přírody, hýbejte se☺:** Venku se vám vyčistí hlava, takže už nebudete tolik myslet na to, co vás čeká.
- **Jezte zdravě a vyváženě:** Pokud jíte nadbytek nezdravých, smažených a tučných jídel, nebudete se cítit dobře ve svém těle ani v hlavě. Jezte proto hodně ovoce, zeleniny, nezapomínat na **PITNÝ REŽIM!!!!**

5) **Zkuste myslet na něco jiného:** Já si třeba sednu a představuji si, že jsem na pláži, a poslouchám šplouchající vlnky a relaxuji a snažím se myslet jen na to, co je pozitivní.

Nadměrný stres může způsobit také nedostatek **hořčíku** v těle, tak si ho zkuste dodat.

Nakonec příkládám vtipy z prostředí studenta:

- 1) „Ty jsi takový šikovný, chytrý, vzdělaný... proč nemáš žádný titul?“
„Protože už od mala se strašně moc bojím vejšek.“

- 2) Maminka: „Jak se Ti líbil první den ve škole?“
Dcera: „Co? První? To tam budu muset jít znovu?“

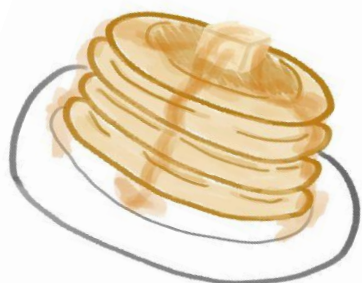
- 3) Víš, jaký je rozdíl mezi školou a vězením? Ve škole sedíš, ale nevíš za co.

→Tak strašné to tu snad není.

Přeji vám, ať vám tento článek pomůže se s tímto věčným nepřítelem, jako je neustálé učení a s ním související stres vypořádat. Buďte silní a myslete na akce, které vás čekají (nemyslela jsem tím ale maturitu nebo odevzdání seminární práce).

Rubrika: Výzkum jídelna

S masem nebo bez?

Velmi diskutovaným tématem dnešní doby je konzumace masa. Čím dál více lidí jej z etických, enviromentálních či zdravotních důvodů omezuje nebo zcela vynechává. Jak na to reagují školní jídelny?

V běžných stravovacích zařízeních bylo dosud spíše neobvyklé, aby byl bezmasý oběd častěji než 1–2krát týdně (při možnosti výběru ze dvou jídel denně). Důvodem byly jednak preference strávníků a s tím související vyšší finanční náročnost bezmasých jídel (takové jídlo si objednalo méně lidí, tudíž se nevyplatilo jej vařit často) a jednak společností hojně přijímaný názor, že je zdravé jíst maso často kvůli vysokému obsahu bílkovin. Jsou ale známy i jiné potraviny obsahující tyto pro tělo velmi potřebné látky.

Nevšimli jste si ale v poslední době něčeho zvláštního v nabídce obědů naší jídelny? Konkrétně např. rizoto s tofu nebo nudle se zeleninovou omáčkou? Nedávno byla schválena novela vyhlášky nařizující školním jídelnám od září roku 2026 změnit složení jídelníčku. Už od září tohoto roku mají jídelny možnost postupně měnit zavedené pořádky, aby nebyl přechod na jiný systém tolik náročný. Změny se týkají obsahu soli a cukrů, používání biopotravin a také regulace množství masa, které jídelna nabízí.

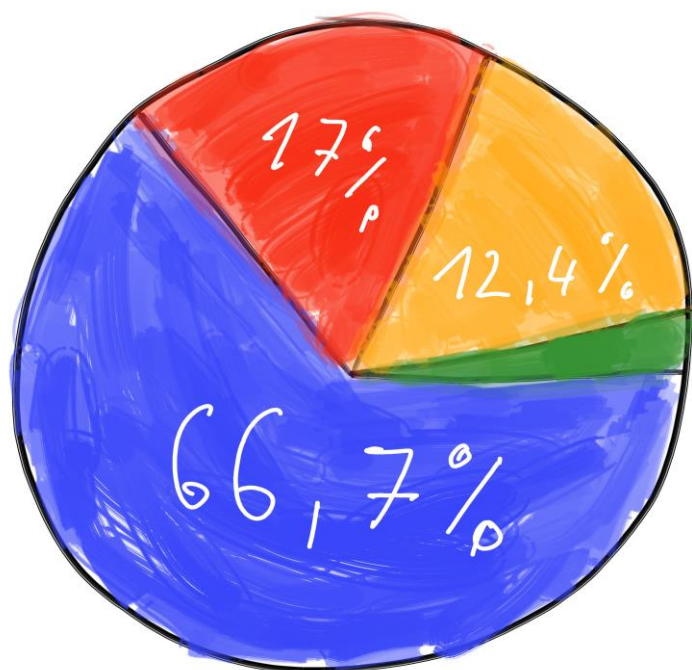
Už asi před rokem či dvěma jsem na našem gymnáziu zaregistrovala debatu, zda je možné, aby školní jídelna vařila bezmasá jídla častěji. I na to jsme se ptali paní Slaninové, vedoucí školní jídelny (rozhovor vizte výše). Rozhodla jsem se zmapovat preference strávníků naší školní jídelny. Naše otázky se zaměřovaly především na Vaše stravovací zvyky týkající se konzumace masa. Také nás zajímal Váš pohled na změny, které by nám budoucnost mohla přinést.

Vyhodnocení dotazníku

Dotazník zodpovědělo celkem 160 respondentů – 95,6 % z nich se pravidelně stravuje ve školní jídelně.

1. Jak často jíte maso?

Z grafu vyplývá, že nejčastěji 5–6krát týdně.

153 odpovědi

Masové jídlo

Bezmasé

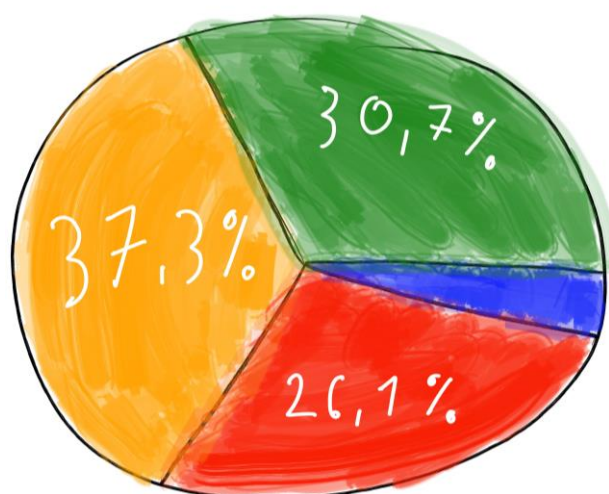
Bezmasé, ale jenom pokud se jedná o sladké

Bezmasé, ale sladké si neobjednám

2. Když je na výběr, objednáte si spíše:

Tato otázka byla položena poměrně obecně, ale výsledek může být stěžejní.

153 odpovědí

Co nejméně to jde (0-2x týdně)

2-4x týdně

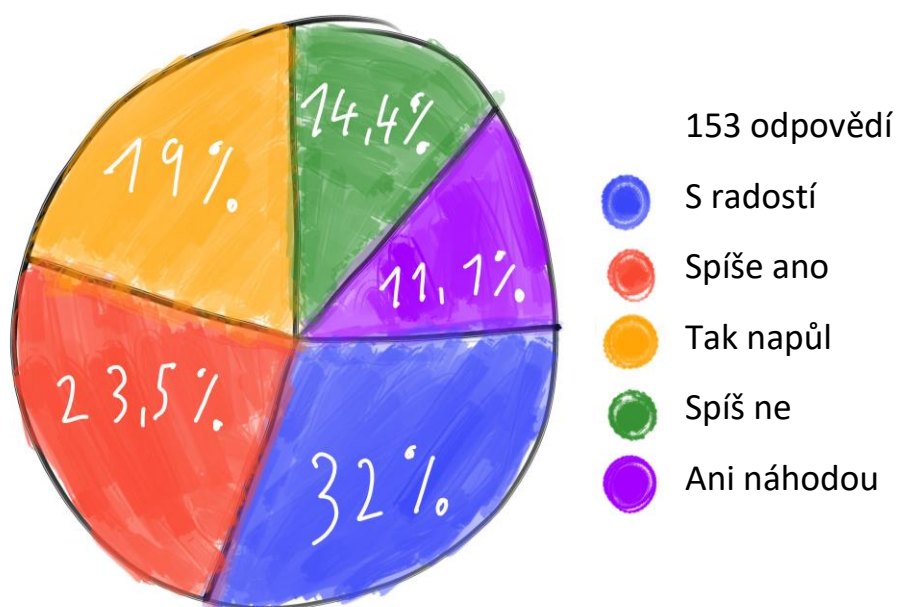

5-6x týdně

Každý den

3. Jste ochotní zkusit nové (alternativní) potraviny a netradiční kombinace?

Odpovědi na tuto otázku byly různorodé. Ačkoliv nemalé procento z Vás nemá nejmenší chuť zkoušet novinky, většina je přece jen nakloněna experimentům i v oblasti gastronomie.

2,5 % respondentů odpovědělo, že jídelnu navštěvují pouze, pokud je zrovna možnost bezmasé stravy. Tito lidé jsou převážně vegetariáni a někteří z nich by ocenili, aby v den, kdy je bezmasé hlavní jídlo, byla i bezmasá polévka.

1,2 % školní jídelnu nevyužívá, protože nejí žádné produkty živočišné výroby, jsou vegany.

Od lidí, kteří školní jídelnu nevyužívají z jiných důvodů, máme jen velmi málo odpovědí (konkrétněji přesně jednu), což je pochopitelné, jelikož se jich tento průzkum příliš netýká.

Z Vašich odpovědí vyplývá, že většina pedagogů i studentů je spokojená s momentálním stavem věcí, ale ani se nebrání možným inovacím. Naší snahou bylo hlavně otevřít toto lehce citlivé téma na stránkách školního časopisu a informovat o změnách, které nás nejspíš

čekají (ač by neměly být dramatické a rozhodně se netýkají jen množství masa). V neposlední řadě jsme chtěli zjistit, jaký je Váš pohled na věc. Ráda bych tímto poděkovala všem, kdo si našli čas vyplnit dotazník, neboť jen díky nim tento článek mohl vzniknout. Taktéž bych chtěla moc poděkovat paním kuchařkám, které se o nás den co den s láskou starají a opakovaně nás těší svým kuchařským uměním ❤️.

Na těchto stránkách si můžete přečíst informace o plánované změně spotřebního koše:

Hana Kliková

Rubrika: Erasmus

Unser Studienaufenthalt in der deutschen Stadt Mönchengladbach

Na konci března roku 2025 jsme se vydali na dvoutýdenní pobyt do západního Německa, konkrétně do města Mönchengladbach. Ze třídy 3. B se zúčastnili Zbyněk Navrátil a Alena Packová. Na cestě nás doprovázely paní učitelky Vladislava Hein a Markéta Horká, které nám pomáhaly s organizací.

Tento výjezd se mohl uskutečnit díky programu Erasmus+. Náš pobyt v zahraničí byl umožněn partnerskou spoluprací našeho gymnázia a Gesamtschule Hardt, kam jsme si také mohli sednout do lavic vedle německých studentů a porovnat, jak se liší vyučování u nás od toho v Německu.

Rozdílů bylo skutečně mnoho! V celém areálu školy se nemohl používat mobil.

Pokud by Vás někdo z dozoru viděl a pak ještě dvakrát, mohli byste být i vyloučeni ze školy. Nebo samotný způsob výuky. Kladl se velký důraz na kreativitu studentů a domácí přípravu. A co přestávky? Na ty museli všichni opustit budovu školy a přemístit se do školní zahrady, kde kromě laviček na sednutí stálo pár stolů na pin pong, stolní fotbalík a také jsme si mohli zahrát nejrůznější míčové hry. Ale co jsme viděli skutečně zřídka, tak učící se studenty.

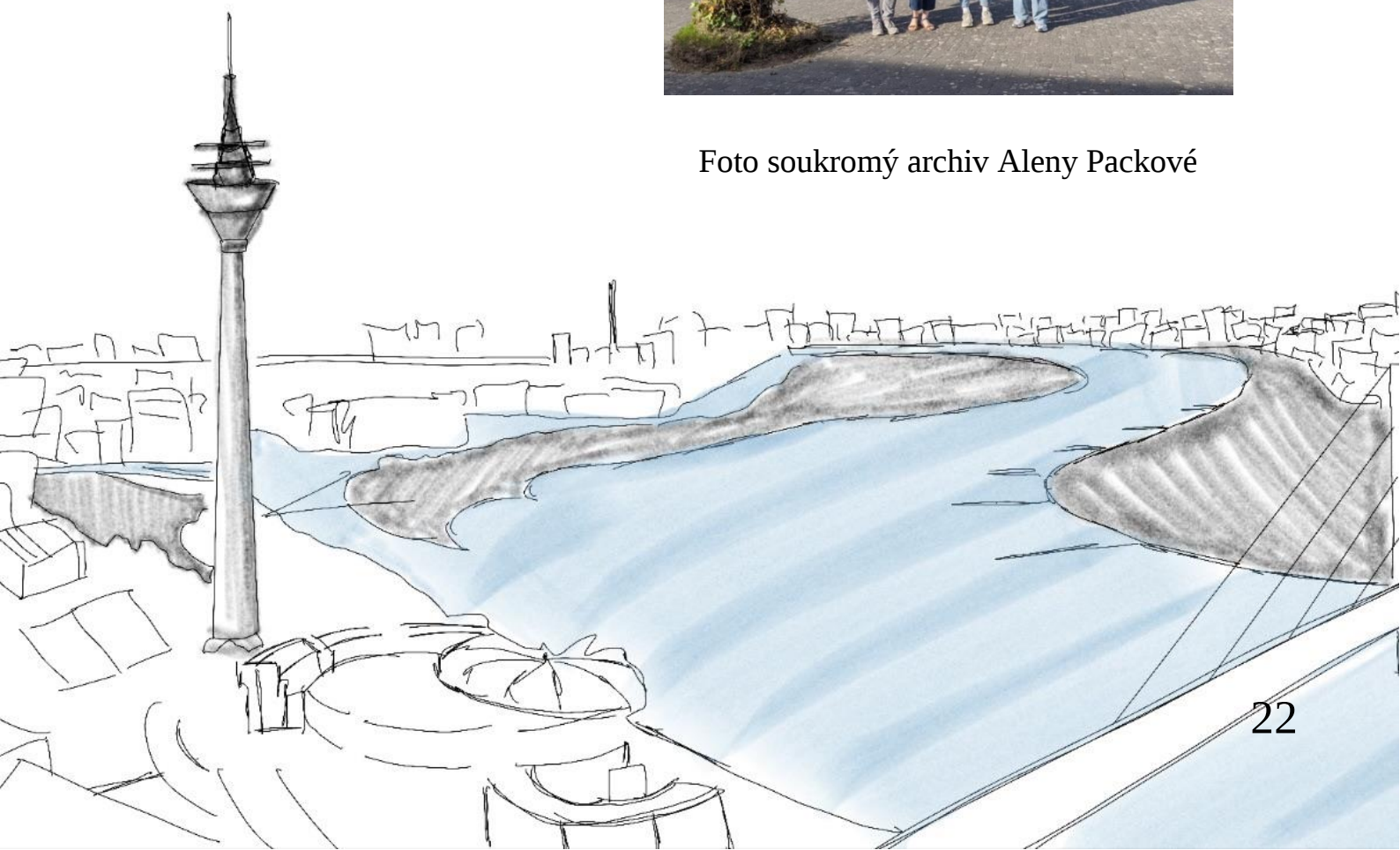
Kromě způsobu vyučování nám bylo umožněno poznat německé rodiny, u kterých jsme byli ubytovaní. Tyto rodiny nám připravily program na odpoledne po škole. Naplánovaly nám krátkou návštěvu Nizozemska, které bylo vzdálené, co by kamenem dohodil, dále Düsseldorf, který je známý pod pojmem město bohatých, Kolín nad Rýnem, kde stojí majestátní katedrála sv. Petra a třeba i fotbalový zápas v Hamburku. Co stojí za zmínku, tak jednoznačně tamní němčina. Nezněla hrubě, ale naopak přirozeně. Lidé mluvili většinou „Hochdeutsch“, kterou se učíme ve škole, tak jsme se lépe mohli

Naši výpravu shledáváme velmi poučnou, jelikož jsme poznali nové místo v Evropě, jinou kulturu a navázali mnohá přátelství. Byla to zkušenost, na kterou budeme dlouho vzpomínat, a i inspirace k dalším zahraničním cestám.

Alena Packová, 4. B

Foto soukromý archiv Aleny Packové

Rubrika: Rozhovory

Rozhovor s Dr. Kubátem, zástupcem školy, ohledně přestavby školy

Doslechl jsem se, že hlavní část přestavby započne v lednu? Jak moc to ovlivní výuku, zdali vůbec?

Organizačně by se nemělo dít nic jiného než to, co se děje nyní. Rozvrh je už nastavený, všechny třídy se učí v pronajatých učebnách v Inspiru nebo na ZUŠce, za což jsme těmto institucím velmi vděční. Je výrazně víc stěhování mezi budovami, než bylo v minulých letech, toto bude zachováno. Může nás to ovlivnit zvýšeným hlukem, může být v budově víc prachu a může to být nepříjemné, ale jiné organizační změny v tom smyslu, že by se rušila výuka nebo že by se měnil rozvrh, tak to v tuhle chvíli neočekáváme. Mohlo by to být něco jednorázového – když by nám řekli, že potřebují jeden den kompletně vyklidit budovu. Asi budou nějaká průběžná omezení, které vyplynou z toho, že se třeba postaví lešení, nebo že bude jiná konkrétní situace, avšak výuka by měla běžet pořád stejně.

Existuje stále varianta, že bychom se střídali a chodili na dopolední a odpolední výuku, jak se o tom uvažovalo na počátku, nebo s ohledem na pronajaté učebny Inspira a ZUŠ k této variantě nedojde?

Ta varianta je pro nás nežádoucí a ze strany všech zúčastněných je konáno tak, aby k ní nemuselo dojít.

Viděli jsme ale, jaké problémy mělo v minulém roce Inspiro, když tam došlo k havárii vody a bylo vytopené. Nemůžeme vyloučit takovéto dramatické okolnosti, které nelze předvídat. Pokud nenastanou, tak bychom k těmto krokům neměli sahát.

Konec přestavby je naplánován na začátek roku 2027, z toho vyplývá, že budou probíhat i v dobách maturit a přijímacích zkoušek. Předpokládám, že v té době budou muset být práce přerušené? Dojde i na možná ředitelská volna z důvodu nedostatku učeben?

To ještě uvidíme, to je v tuhle chvíli, z hlediska ředitelského volna, příliš daleko. Určitě během přijímacích zkoušek ředitelské volno bude, podobně jako v minulých letech. My jsme ale domluvení s realizační firmou, že nebude konat ve dnech maturitních a přijímacích zkoušek žádné práce, které by to nějakým způsobem narušovaly. Oni o těch termínech vědí a my jsme v koordinaci, každý týden společně s nimi řešíme, co se událo, co je nového a jaká jsou například omezení na nejbližší období. A jak to bude s ředitelským volnem nebo organizací, to ještě musíme počkat, až taky oni budou vědět, jaké práce mají zrovna v plánu.

Podle školského zákona může paní ředitelka udělit pět dnů ředitelského volna, takže to omezení je celkem jasné – žádná třída nemůže mít víc než pět dnů v rámci školního roku. My se do toho musíme vejít.

Kolik učeben by mělo obsahovat nové patro a na jaké předměty by měly být zaměřeny?

V novém patře vznikají přírodovědné učebny, protože dotace, kterou jsme dostali, byla vypsána na budování přírodovědných učeben. Ze spodní strany budovy to bude učebna informatiky a kabinet IVT, učebna fyziky, nová laboratoř fyziky a zázemí pro fyziku, to je přípravná a kabinet. A totéž pro chemii, to znamená nová laboratoř, nová učebna chemie, přípravná a kabinet chemie. V součtu tam bude pět učeben, zázemí a na straně do dvora budou vybudována v rámci

přístavby sociální zařízení, výtah a únikové schodiště. Teď už je vidět náznak nové šachty, která se tam začíná stavět.

K jakým změnám dojde na druhém patře, které je dočasně uzavřeno?

Nemělo by tam dojít k žádným změnám. Stávající druhé patro by nám mělo být vráceno v původním stavu, ale je možné, že když bude něco poškozeno vlivem stavby – proteče voda, když bude odkrytá střecha a podobně – tak by tam došlo k dílčí vynucené rekonstrukci. Nebudou se měnit půdorysy, nevzniknou tam žádné nové učebny, ani zázemí pro učitele. V místě, kde v tuto chvíli je schodiště do bývalé učebny výtvarné výchovy, bude technické zázemí – kotelna pro nové patro. Takže v druhém patře nic ani neubude ani nepřibude.

Přesune se nižší gymnázium po dokončení přestavby na hlavní budovu, nebo nadále zůstane v budově Riegrova?

Nižší gymnázium zůstane v budově Riegrova, právě proto, že v té nástavbě se budují zmíněné přírodovědné učebny. Chystají se ale nějaké navazující kroky. Tím, že vybudujeme nové přírodovědné učebny, vznikne prostor na vedlejší budově. Stávající přírodovědné učebny budou muset projít rekonstrukcí, protože v učebně chemie, fyziky nemůže být bez úprav nová kmenová třída – tam jsou rozvody plynu, elektřiny a dalšího a nedá se to jen tak užívat. Budeme žádat Jihomoravský kraj, aby nám po skončení té stavby na hlavní budově přidělil další finance na úpravu stávajících prostor na vedlejší budově – to není součástí stávajícího projektu. V nějakém delším výhledu je možné, že do upravených prostor bychom část anebo celé nižší gymnázium přestěhovali, ale to je zatím hudba budoucnosti.

O samotné přestavbě jste posílal již mail před letními prázdninami v roce 2024, z jakého důvodu se tyto práce tak odsunuly?

To byly důvody především administrativní, docela dlouho trvalo, než byla schválena dotační žádost. My jsme měli informace, že to bude

rychlejší, nakonec se to prodlužovalo. Dále dlouho trvalo výběrové zřízení na zhotovitele, které organizoval Jihomoravský kraj, a řešily se technické záležitosti. Tam nedošlo k problémům na žádné straně, ale než to zpracoval ten „úřední šiml“, tak to všechno bylo delší. Patrně to souvisí i s tím, že je to poměrně velká investice.

Bude po dokončení škola přístupná veřejnosti v podobě dnu otevřených dveří?

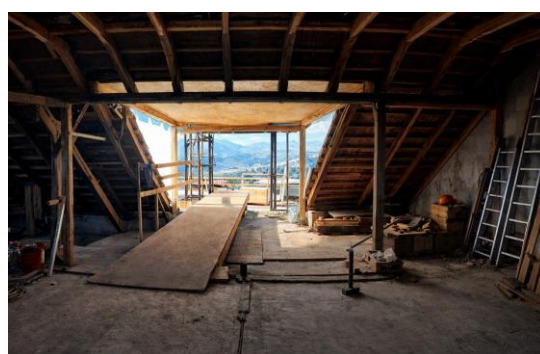
Předpokládáme, že budeme organizovat den otevřených dveří. Možná 24 ty nové prostory budou zajímat i absolventy, ale jak to bude organizačně, na to je v tuto chvíli brzy.

Nastaly již nějaké komplikace, kvůli kterým by se plánované dokončení ještě prodloužilo?

Ještě jsme příliš na začátku. Jak nás poučili stavebníci, tak ke komplikacím dochází vždy, počítají s nimi. Zatím nemáme informace v tom smyslu, že by se měl termín dokončení posouvat. Ty hlavní práce nás zatím čekají. Doufáme, že se to nebude muset prodlužovat, ale ještě je toho spousta před námi.

René Batelka, 3. B

Foto Pavel Mašek

Rozhovor s paní učitelkou Michalcovou

Jak jste se dnes měla, jaký byl váš den?

Pátky mívám vždycky náročnější, protože ráno mám zeměpisný seminář a pak další tři hodiny. Takže pátky bývají docela náročné a je to i únavnější, protože je konec týdne. Ale dneska to bylo nakonec docela dobré, to ano.

A kdy jste vstávala?

Vstávám v pět třicet, protože jezdím z Brna a ještě tady chci být dřív na sedmou, takže jezdím brzy a je to teda bolest, protože já miluju spaní, no. Jsem docela spáč. Takže toto je docela místní realita pro mě, ale jako dobré. I dneska se vstávalo docela dobře, sice byla zima, ale šlo to.

Dáváte si něco snídani?

Nejčastěji jogurt s nějakým müsli, to mám nejradši, a s nějakým ovocem klidně.

A zapijíte to kafem nebo čajem?

Ne, já vůbec nepiju kafe a čaj si taky většinou dělám tady, když jsem v kabinetě.

Takže vy dojíždíte z Brna? Pocházíte odtud?

Jo, jo, já jsem přímo rodilá Brňáčka. Chodila jsem tam na základku, na gympl a vlastně i na výšku. A to jsem necestovala, protože většina lidí samozřejmě cestuje.

Z jaké brněnské části jste?

Já jsem původně z Bystrce. Ano, já jsem s rodiči bydlela v Bystrci, ale teď bydlím v Králově Poli. Takže mám aspoň dobrou dojezdovou vzdálenost.

Dělala jste nebo děláte nějaký sport?

Ano, dělala jsem jako dítě, pak teda zhruba do patnácti jsem dělala atletiku závodně, docela dlouho.

Jaké disciplíny třeba?

Ono ještě jako dítě, tak ještě není člověk tak profilovaný, ale hodně středně dlouhé tratě. Tehdy to byly třístovky. Když bychom to převedli na tu dospěláckou kategorii, tak zhruba ty čtyřstovky, pak i nějaký skok do písku a tak, ale spíš středně dlouhé tratě.

Takže jste spíše sportovně založená?

Ano, určitě více než umělecky... To mi vůbec nejde.

Děláte dnes něco?

Teď hodně chodím do posilovny, jakože lehce, případně mě občas brácha vytáhne na tenis. Dělám tak nějak všechno, protože nejsem vyloženě zaměřená na nějaký daný sport a hodně se to tak u mě rozvíjelo, aby mě to právě bavilo.

A máte nějaké další záliby? Čtete?

Jo, jo, to já samozřejmě čtení moc ráda. A potom asi takový velký koníček jsou psi, které mám hrozně ráda. My máme, teď už teda se mnou nebydlí, ale u rodičů mám pejska.

Jakého pejska?

Jezevčíka. Dříve jsem chodívala venčit i vodící psy. A zvířata mám moc ráda. Ale ty psy nejvíc.

Bydlíte v domě nebo v bytě?

V bytě. Bydlím v malinkém pronájmu s přítelem v bytě.

Chtěla jste být vždy učitelka, nebo co vás k tomu přivedlo?

Po gymplu jsem přemýšlela, co ze mě bude, co chci dělat. Já jsem chtěla na medicínu, na kterou jsem se teda poprvé nedostala, a pak vzniklo, co dál? Tak jsem šla zkusit biochemii a tam jsem zjistila, že to úplně nebude můj obor, tato biologicko-chemická část že nebude vůbec nic moc pro mě. A nakonec jsem byla možná ráda, že jsem na tu medicínu

nešla, protože si myslím, že bych z toho vypadla velice rychle. Tak proto jsem vlastně ukončila biochemii.

No a potom jsem si zase říkala, co budu dělat, protože to možná pociťuješ i ty, ale přece jenom, i když už je člověku osmnáct, devatenáct, tak pořád občas neví, co chce přesně dělat. A přesně takhle jsem se cítila.

Pak mě vždycky bavil zeměpis na základní škole a na gymplu (vedle té biologie samozřejmě). A tak jsem říkala, tak já zkusím to učitelství. Šla jsem teda na přírodovědeckou fakultu, nešla jsem na pedagogickou, mám přírodovědu, je to přímo obor biologie a geografie. Samozřejmě pak pro vzdělávání na magistrovi.

A tam mě to chytlo. Sice byl na začátku covid, takže člověk se úplně nedostal do kontaktu s těmi spolužáky a celkově s tou akademickou půdou. To studium sice nebylo jednoduché, ale celkově to bylo nakonec docela fajn. Ale jako učitelkou jsem být nikdy nechtěla, protože pocházím z učitelské rodiny. Můj tatka dělal ve školství, moje babička dělala ve školství a já jsem vždycky říkala ne, tohle dělat nebudu, chci dělat něco jiného. A nakonec jsem tady.

Co vás sem přivedlo zrovna do Tišnova?

Co mě sem přivedlo? Takhle, já jsem tady byla na praxi a bylo to úplnou náhodou, protože mně vypadla praxe v Brně, sháněla jsem rychle nějaký jiný gympl a tady bylo volno. Tak jsem sem šla na praxi. Byla jsem u paní Drlíkové a bylo to strašně fajn, protože já jsem paní Drlíkovou znala i z výšky, protože tam měla nějaké předměty. Ale bylo to tady hrozně fajn, hlavně ona. Dost to k tomu přičinilo, ale i celkově ten duch školy byl fajn, takový v pohodě přístup. A teď, když jsem tady, tak samozřejmě je to úplně něco jiného, než když člověk tady učí těch deset hodin. Teď už to má člověk proučené za jeden týden. Ale jinak jsem tady spokojená, musím říct, že celý kolektiv je zatím fajn, i děcka, studenti.

Nezlobí vás studenti?

Jakože... Jsou lepší, jsou horší, co si budeme... A člověk tady dost naráží na takovou tu realitu školství, ale jinak mám všechny třídy ráda a vždycky se najde den, kdy je to horší, kdy je to super, ale vesměs takhle v globálu jsem spokojená a je to tady fajn. Nakonec mně ani nevadí to dojíždění.

Jak byste popsala svůj styl třeba učení? Jak přistupujete ke studentům? Jste na ně přísnější? Předpokládám, že pořád hledáte nějaký balanc?

No, přiznám se, že i přesně, jak jsi říkal teďka na konci, tak se snažím pořád hledat nějaký balanc, protože tím, jak člověk učí krátce, tak pořád občas neví, co je vlastně správně, co je dobře a furt balancuje. Někdy ani vlastně vůbec nevíš, co děláš. Ale co bych hrozně chtěla a o co se snažím, tak na ně nejsem během výuky extrémně přísná. Chci hlavně, aby dělali, co měli, aby pracovali, aby byli v tomto svědomití.

Ale jsou i momenty, přes co nejede vlak. U mě během testu nějaké podvádění, nějaké telefony a podobně, to fakt nesnáším. Takže třeba během psaní písemky u nich vyžaduji přísná pravidla. A jsem na to docela pedant, ráda se i procházím a fakt se snažím, aby to bylo testování jejich znalostí.

A potom ti ještě možná potvrdí i lidi v semináři, tak se snažím být spravedlivá vůči všem, protože nemám ráda, když se někteří přiživují na ostatních a těch, kteří jsou hodně svědomití. Ale zase musím říct, že se člověk hodně mění v průběhu. Takže někdy se snažím najít ten balanc mezi tím vším, ale snažím se být příjemná, milá, spravedlivá. Snažím se o to a doufám, že se mi to daří.

Co budete dělat o víkendu?

Mám v plánu jít trochu něco pokoupit. Zítra jedu k rodičům, protože potřebují pomoci s předvánočním úklidem. Takže jsem byla povolána, abych pomohla. A v neděli má oslavu můj velmi dobrý kamarád, takže ho budeme slavit.

Myslíte, že ananas na pizzu patří?

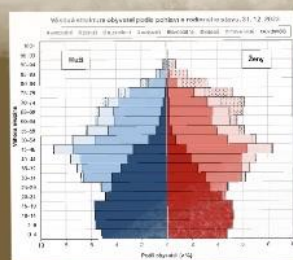
Jo, miluju Havaj, takže jo.

A přečtete si *TiGy*?

Přečtu si, samozřejmě.

Je něco, co byste chtěla sdělit? Nebo chtěla byste říct něco, čeho jsme se nedotkli v rozhovoru?

Tak to jsi mě teď úplně zaskočil. Možná bych tak řekla třeba i pro žáky, važte si toho, co pro vás učitelé dělají, protože se to strašně nezdá, ale za tou jednou vyučovací hodinou, kterou vy tam prosedíte, tak stojí ohromná práce. Takže si toho občas jenom třeba trošičku važte, nemyslím, abyste nás uctívali, ale jenom se občas zamyslete. A uče se do zeměpisu!

Rubrika: Perličky

Matula: Anežko, ty jsi včera chyběla, že? No tak čti, jsi alespoň odpočatá.

Urbánek (*přemýšlí, jestli vyzkouší třetí osobu...*): Tak vezmeme ještě někoho?

Student: Já už bych to nechal.

Urbánek: Tebe jsem se neptal, tázal jsem se svého třetího Já. Však znáte moji schizofrenii. Moje druhé Já říká, že už to mám ukončit, ale mé třetí Já je úplná bestie.

Urbánek (*probírá triumvirát*): Ve volbě je chyba na obou stranách, to je jak v manželství – jak na straně manželky, tak na straně tchyně.

Urbánek (*snaží se přepnout prezentaci na počítači, nedaří se mu to však, tak řekne dívce v první lavici*): „Karolíno, nehýbej se tolik, rušíš mi tu signál.“

(*v rozhovoru s dvěma žáky*)

Richterová: Vy jste až moc hodní, vy neděláte žádné pořádné průsery.

Student: My ty průsery děláme, jen je netaháme do školy.

Richterová: No to jo, jen jste na sebe moc slušní, to my jsme šikanovali daleko víc.

(rozhovor s žákem)

Bahenská: Budeš muset na taneční najít vzrůstově menší partnerku... nejsi úplně nejvyšší.

Student: Paní učitelko, mně nevadí, že jsem malý, protože tam, kde mi Bůh ubral na výšce, přidal mi na délce.

Bahenská: Ty máš jako dlouhé nohy?

(rozhovor s žákem)

Havlátová: Jakým způsobem přispíváš k ekologickému prostředí naší planety?

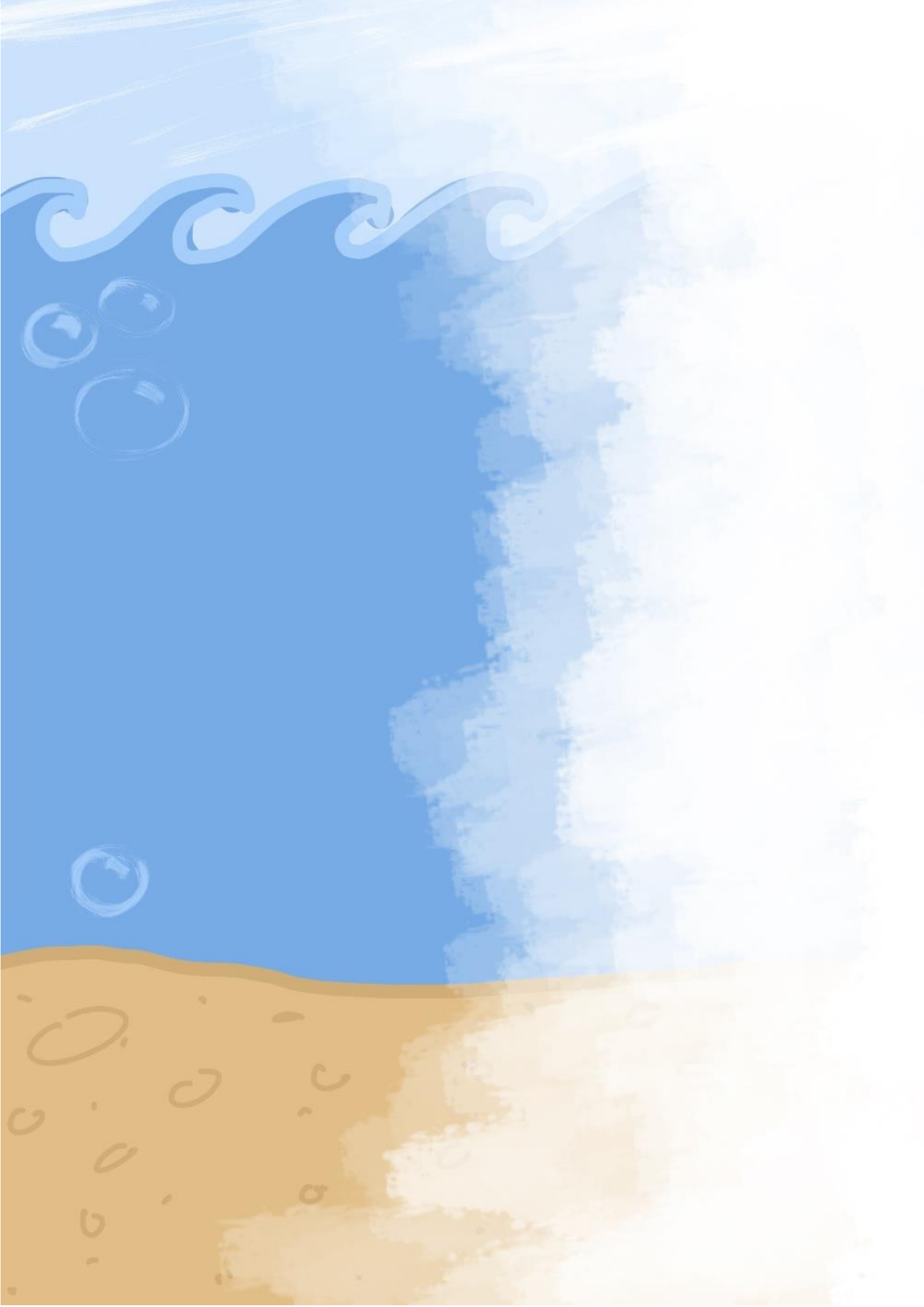
Student: Nemyslím si, že by to byl problém Česka, to pohazování odpadků, ale třeba v Indii je odpadků opravdu hodně kvůli přelidnění. Myslím, že by se Indové měli redukovat.

Studentka: Redukuj se sám, prosím tě.

Studentka rychle vyplní pracovní list a hned jej odevzdá učitelce.

Zvoníčková: Do you know that speed can be a detriment to accuracy?

Redakce:

Natalie Babáková

Tereza Bartoňková

René Batelka

Karolína Janáčková

Hana Kliková

Martin Pernička

Eliška Šafářová

Grafika:

Emma Veselá

Jan Chalupník

Ilustrace:

Emma Veselá

Jan Chalupník

Poděkování:

Mgr. Petr Matula, Ph.D.

Mgr. Helena Zelinková

